

## POSTANOWIENIE

Dnia 3 lutego 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Katarzyna Tyczka-Rote

w sprawie z powództwa W. K.

przeciwko E. C.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 3 lutego 2016 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powoda

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 19 marca 2015 r., sygn. akt I ACa [...],

**1. odrzuca skargę kasacyjną,**

**2. zasądza od powoda na rzecz pozwanej kwotę 1 800 (jeden tysiąc osiemset) zł tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.**

### UZASADNIENIE

Powód W. K. wniósł skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 19 marca 2015 r. oddalającego jego apelację od wyroku Sądu Okręgowego w S. z dnia 4 września 2014 r. Sąd Okręgowy uchylił wydany pierwotnie nakaz zapłaty i oddalił jego powództwo o zasądzenie od pozwanej E. C. na podstawie weksla kwoty 200.000 zł z odsetkami od dnia 1 grudnia 2010 r. Sądy ustaliły, że na pozwanej nie ciążyły zobowiązania wobec powoda, które uzasadniałyby wypełnienie przez niego weksla in blanco i dochodzenie wskazanej w nim kwoty 200 000 zł.

W skardze kasacyjnej powód zarzucił naruszenie przepisów postępowania, których uchybienie miało istotny wpływ na wynik sprawy i wskazał, że naruszenie dotyczyło art. 233 § 1 k.p.c. We wnioskach domagał się uchylenia zaskarżonego

wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi II instancji oraz zasądzenia od strony pozwanej na rzecz powoda kosztów postępowania kasacyjnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

W postępowaniu kasacyjnym wyłączona została możliwość kontrolowania przez Sąd Najwyższy prawidłowości zarówno ustaleń faktycznych, jak i oceny dowodów, co wynika z postanowień art. 398<sup>3</sup> § 3 k.p.c. oraz art. 398<sup>13</sup> § 2 k.p.c. Ustabilizowana wykładnia art. 398<sup>3</sup> § 3 k.p.c. przyjmuje, że przewidziany w tym przepisie zakaz dotyczy formułowania zarzutów odnoszących się do przepisów określających zasady ustalania stanu faktycznego i oceny dowodów, w tym art. 233 § 1 k.p.c. Tymczasem skarżący zgłosił w skardze jeden zarzut – naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. i dążył do podważenia oceny dowodów i ustalonego w jej wyniku stanu faktycznego przyjętego za podstawę rozstrzygnięcia, co oznacza, że naruszył zakaz przewidziany w art. 398<sup>3</sup> § 3 k.p.c. W konsekwencji jego skarga kasacyjna nie zawiera żadnych dopuszczonych prawem zarzutów i podlega odrzuceniu na podstawie art. 398<sup>6</sup> § 3 k.p.c. z uwagi na brak konstrukcyjny z art. 398<sup>4</sup> § 1 pkt 2 k.p.c. (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 września 2005 r., III CSK 13/05, OSNC 2006 Nr 4, poz. 76, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 stycznia 2013 r., III CSK 74/12 - niepubl.)

Orzeczenie o kosztach postępowania wywołanego skargą wynika z treści § 2 ust. 1 i 2, § 6 pkt 6 i § 12 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (jedn. tekst: Dz.U. z 2013 r., poz. 490) w zw. z § 21 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2015 r., poz. 1804).